

Privatitzacions: l'estat a dieta

Enmig de crides al diàleg i desconcertants declaracions, el govern del PP ja ha ensenyat la seva primera carta: les privatitzacions. L'argument és que cal retallar el dèficit. La resposta dels sindicats: una massiva concentració a Madrid i l'amenaça de vaga general.

La UGT i CCOO han desenterrat la destrala de guerra contra el govern central. S'han plantat i han dit que, per l'embut de les privatitzacions, no estan disposats a passar-hi. Després d'uns mesos a l'expectativa, han decidit de reaccionar contra la política econòmica de l'executiu. De fet, les privatitzacions són una excusa. Els sindicats han llançat un avís, han fet una demostració de

plans de privatització responen sobretot a un procés de concertació social obert en què tothom s'hi juga molt.

El govern espanyol ha ajornat la tan anunciada "revolució liberal". I s'ha compromès davant l'opinió pública a deixar que siguin els agents socials els qui arribin a acords sobre les reformes més conflictives, com la de les pensions o la del mercat de treball. Però, alho-

més, tindrà justificació per a fer-ho.

Segurament per això s'han agafat a un dels únics temes en què el PP ja ha ensenyat les cartes i ha deixat clares les seves intencions des del primer moment: el pla de privatitzacions. I és que ningú no deixa de veure que posar a dieta l'estat, apimar-lo venent-se tot allò que no necessita per a subsistir és el punt central del credo ultraliberal. El secretari general de la UGT de Catalunya, Josep Maria Àlvarez, ho ha deixat clar: "La política privatitzadora d'aquest govern només es pot comparar a Europa amb la dels pitjors temps de Margaret Thatcher a la Gran Bretanya". Si algú volia la caricatura d'un govern de dretes pur i dur, aquí la té.

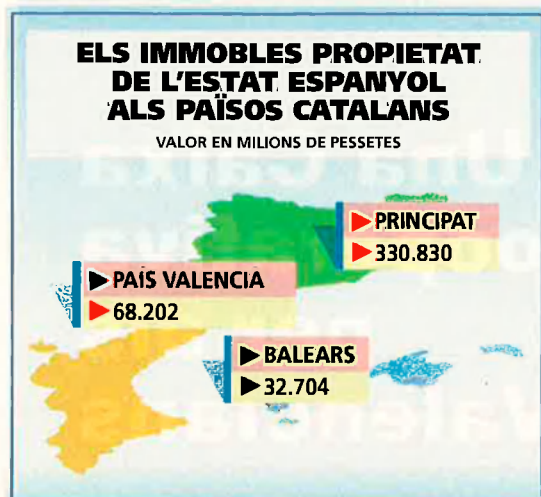
Ningú no dubta que les entitats financeres, que en molts casos són ja les principals accionistes, seran les que més profit treguin de les privatitzacions.

Un problema d'imatge. Ben mirat, el ministre d'Indústria, Josep Piqué, no ha fet sinó continuar un procés que els socialistes ja havien obert fa anys. Això sí, venent-lo amb un nou embolcall. Des del 85, el PSOE ha privatitzat per un valor superior a 1,6 bilions de pessetes. La diferència és que mai no n'havia fet un estendard, de la seva política, ni havia intentat de justificar-la amb arguments ideològics, com fa el PP. Havien estat privatitzacions a comptagotes, lluny de la liquidació generalitzada del sector públic que ara s'anuncia. I, a més, els socialistes havien mantingut sempre el control de l'estat sobre els sectors que consideraven estratègics. En aquest sentit, l'ex-ministre d'Indústria, Juan Manuel Eguiagaray, deia fa pocs dies d'aquestes privatitzacions:

força: han concentrat una desena de milers de delegats sindicals d'empreses públiques a Madrid per dir a Aznar que, si no els té en compte a l'hora de prendre decisions, es pot trobar a la tardor amb una vaga general al carrer. Un destacat càrrec del govern del Partit Popular, el secretari general d'Ocupació, Manuel Pimentel, se'n donava per assabentat la setmana passada, quan afirmava que les mobilitzacions sindicals contra els

ra que ensenya la seva cara més centrista, utilitza les declaracions del director de l'Oficina del Pressupost, José Barea, i les d'alguns altres elements pròxims al PP, molt més dures, per deixar entreveure quines són les seves intencions reals. Ara bé, el joc del policia bo i del policia dolent ha acabat posant nerviosos els sindicats. Uns sindicats que saben perfectament que, si no pacten, el govern acabarà tirant pel dret i, a

DOMENECH ORRIT

ARXIU / EFE

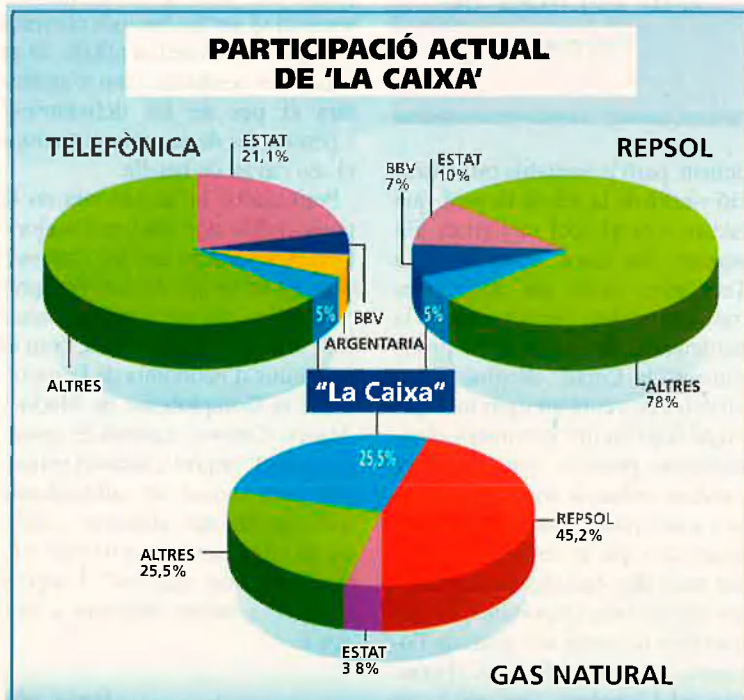
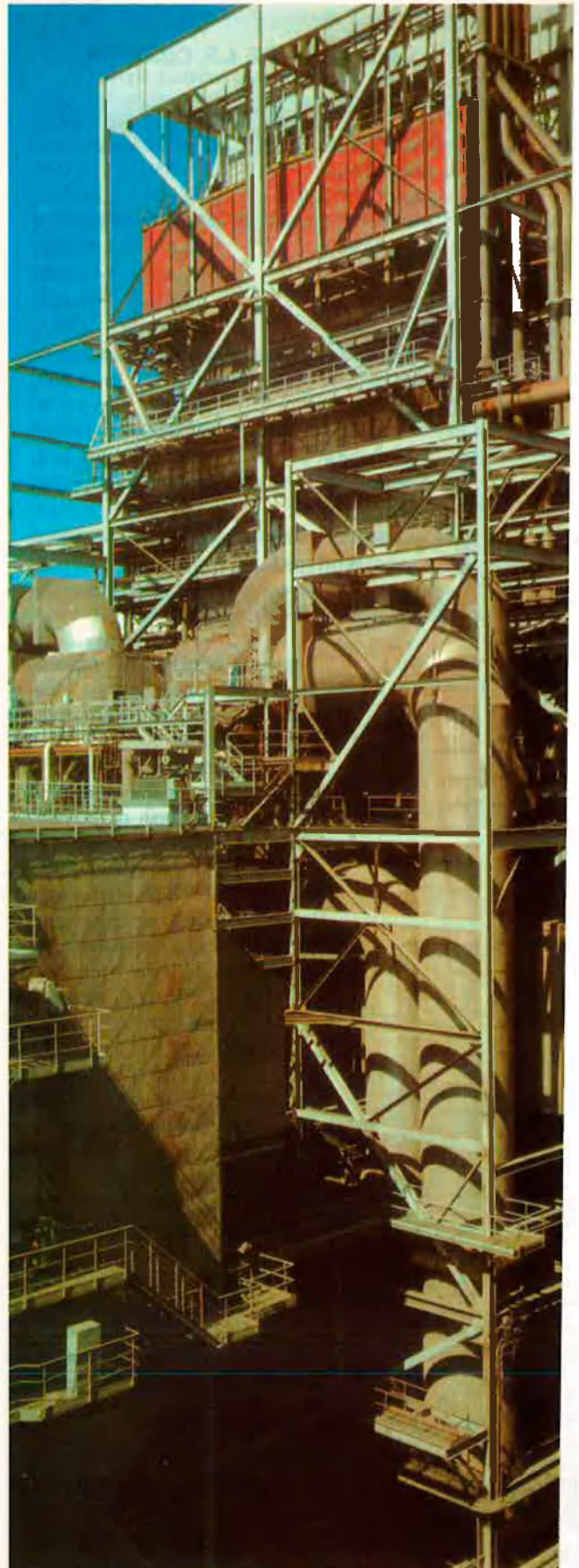
Dalt, Josep Piqué, ministre d'Indústria. A la dreta, l'edifici de caldera de la tèrmica d'Endesa, una de les empreses de l'estat que cotitzen a borsa.

“significaran tornar a una sèrie d'entitats financeres un poder econòmic que abans estava en mans de l'estat i que era un correctiu d'aquest poder”. Segur que entre les preocupacions del govern popular no hi ha la d'evitar que Emilio Botín, el president del Banc de Santander, augmenti el seu poder. Ni hi devia haver gaire gent que ho esperés. Piqué sosté que l'estat no s'ha de dedicar a “gestionar empreses”, ans ha de centrar-se a complir les seves obligacions: “garantir els serveis que constitueixen la societat del benestar: l'ensenyament, la sanitat, la

defensa i, és clar, pagar les pensions”.

El raonament és clar: si s'han de mantenir aquestes prestacions sense pujar els impostos i, al mateix temps, s'ha de retallar el dèficit públic com exigeix el Tractat de Maastricht, d'algun lloc s'han de treure els diners. Vendre's el patrimoni no és cap solució, però hi pot ajudar. Sobretot si els diners ingressats es destinen a reduir el deute públic, perquè, actualment, de cada cent pessetes que es gasta l'estat, disset serveixen exclusivament per pagar els interessos del deute. Per més que Piqué repeteixi que

DOMÈNEC ÒRRIT

LES JOIES DE LA CORONA EMPRESSES DE L'ESTAT AMB PRESENCIA ALS PP CC		
	PARTICIPACIÓ DE L'ESTAT	VALOR (M de ptes.)
▶ ARGENTARIA	25,0%	173.190
▶ BANCO EXTERIOR	74,8%	236.012
▶ ENDESA	66,0%	1.365.936
▶ ENHER	91,4%	149.096
▶ FECSA	48,9%	98.286
▶ GESA	55,3%	3.848
▶ REPSOL	10,0%	139.500
▶ GAS NATURAL	45,3%	413.974
▶ TELEFÒNICA	20,0%	448.093
▶ TABACALERA	52,0%	125.149
▶ TRANSMEDITERRÀNIA	95,0%	5.106

l'objectiu principal del procés no és de "fer caixa", sinó de modernitzar un sector públic empresarial "dispers, confús i ineficaç", els números canten. L'estat podria arribar a aconseguir fins a sis bilions de pessetes a còpia de privatitzacions. Es calcula que tres bilions sortien de les empreses públiques i tres més de les propietats immobiliàries que es podrien vendre. Ja hi ha qui ho ha comparat amb la desamortització de Mendizábal, del segle passat, però sense l'església pel mig, és clar.

No és or tot allò que lluu. Dins les propietats de l'estat hi ha de tot. Des de les anomenades joies de la corona, les empreses que van bé i que són fàcilment privatitzables perquè la majoria ja cotitzen a borsa, com Repsol, Endesa o Argentaria, fins a autèntics morts que gairebé ningú estaria disposat a quedar-se. La siderúrgia, les drassanes, la mineria del carbó o la indústria d'armament figurarien en aquest últim paquet. La veritat és que el govern ja ha renunciat a col·locar-les durant aquesta legislatura, es conforma simplement a reduir-ne les pèrdues. Encara que es complissin els plans de reconversió d'aquests sectors al mil·límetre, l'estat hauria de destinar un

bilión de pessetes, en els quatre anys vinents, a eixugar les pèrdues que generaran. Josep Piqué ja estudia un pla d'ajustament amb l'objectiu de reduir a la meitat les subvencions a càrrec dels pressupostos de l'estat d'aquí al 1999. Un pla que, parlant en plata, consisteix en una important retallada de les plantilles. Sobren deu mil llocs de treball, s'ha atrevit a afirmar. I que ningú no es pensi que aquests treballadors se n'aniran al carrer amb les indemnitzacions que s'acostumen a percebre en el sector públic, molt més elevades que no en el privat.

Als Països Catalans, a més de les empreses elèctriques vinculades a Endesa, com Enher o Gesa, i de Fecsa, una empresa participada, la gran joia a privatitzar és Gas Natural. De moment ja s'ha parlat del 3,8% que en controla l'estat direc-

Josep Piqué ja estudia un pla d'ajustament que consistiria en una retallada de les plantilles d'uns deu mil llocs de treball.

tament, però la veritable privatització vindrà de la mà de Repsol, que encara n'és el soci majoritari. En aquests dos casos, com també a Telefónica, entre els accionistes més ben situats per a comprar la participació de l'estat hi ha precisament "la Caixa". Perquè ningú no deixa de veure que, per més que Piqué hagi dit que promourà el capitalisme popular, qui s'acabarà quedant moltes d'aquestes empreses seran precisament les entitats financeres que ja formen l'anomenat nucli dur, és a dir, els accionistes privats més importants. A part quedaria la venda del grup de Potasses, integrat per Súrta K i Potasses del Llobregat, que, tot i que

continua generant pèrdues, podria trobar comprador aviat.

A tot això, s'hi podrien afegir els edificis propietat dels organismes de l'estat, actualment en desús. Multitud de terrenys i immobles propietat del Ministeri de Defensa que amb la prevista professionalització de l'exèrcit quedaran en desús. O la gran quantitat de locals que l'estat s'ha quedat al llarg dels anys per poder cobrar deutes i que, a voltes ni tan sols s'han inventariat. Només per fer-se'n una idea, el valor dels immobles que té l'estat espanyol als Països Catalans supera els 400.000 milions de pessetes.

UGT i Comissions han vist en els plans privatitzadors una greu agressió al model social actual i contra els interessos públics. Temen que el procés se saldi amb la destrucció de milers de llocs de treball i que l'únic beneficiat sigui el sector privat, que faci el negoci a costa de l'esforç que durant dècades han fet els ciutadans. En paraules recents de Josep Maria Álvarez, el secretari general de la UGT de Catalunya, "només respon a certs interessos econòmics, amb nom i cognom, que són precisament els que van aplanar el camí d'Aznar a la Moncloa".

No accepten que la venda d'empreses de l'estat al sector financer serveixi ni per fer-les més eficients ni per reduir el dèficit públic. Si es venen les rendibles com s'aguantarà el pes de les deficitàries? I pensen fer de les privatitzacions el seu cavall de batalla.

Però també hi ha qui veu en la posició dels dos sindicats majoritaris motivacions menys confessables. El fet és que és dins l'empresa pública que els sindicats tenen més afiliació. I per alguns, com el catedràtic d'economia de l'empresa de la Complutense de Madrid, Álvaro Cuervo, aquesta és precisament el "suport i territori principal d'un model de sindicalisme que, a partir dels 'alliberats', utilitza les empreses com a font de rendes i de poder sindical". I segons això, no estarien disposats a perdre'l.

Toni Cañis